

serer med. Det ærede Medlem vil mulig ogsaa sige, at det er en Fremgangsmaade, som vi have Exemplar paa fra den anden Afdeling af den lovgivende Forsamling, og som vi f. Ex. igaar saae et meget iøjensalvende Exempel paa. Men jeg tror nu ikke, vi saadan slavisk skal følge Landsthingets Exempel i alle Maader, men at vi her have en Opfordring til at vise den størst mulige Humanitet, Milddhed og Personlighed i vore Forhandlinger, og at vi derfor ikke skulde være saa hidstige for at slaa dette Lovforslag ihjel strax, men vise den Humanitet at trække det noget længere ud. Hvis jeg kunde bevæge det ærede Medlem for Viborg Amts Ake Valgtreds (Njar) til noget at modificere sin Blodtørst paa dette Punkt, vilde det være mig en Vinding. Vi ere ved adskillige tidligere Veiligheder blevet enige om at behandle Fæstninger paa en lignende Maade, saa det kunde være muligt, at det ærede Medlem ved at se mig have saa megen Taalmodighed med denne Sag mulig ogsaa snarere kunde følge denne Henstilling, som det ærede Medlem fra Stege (Vojfen gjorde igaar; det er i alt Fald den Vej, som jeg vil tilraade. Jeg tror, at vi ganske trygt og roligt kunne undergive denne Sag en grundig Behandling. Det er muligt, at den ikke kommer videre end til dette Thing, men det er ligesaa muligt, som det ærede Medlem fra Stege antydede, at den endnu i denne Samling vil kunne forlade Thinget, men jeg er da ogsaa overbevist om, at det vil indtræffe, som det ærede Medlem spaaede, at den da vil være kommen ind i et andet Spor. Jeg tror, den vil være kommet ind i en hel anden Gade, saa det nærer jeg ingen Frygt for. Det er navnlig denne Grund for mig til at behandle Sagen med den størst mulige Omsigt og Grundighed, som jeg her har ikke villet undlade at fremhæve. Jeg er ikke blind for, at der under de forfatningsmæssige Nydannelser, vi have set i den sidste Tid, ogsaa er fremkommet en tredje Grund til at forelægge Forslag, en Grund, som vi ikke tidligere have kjendt, men som dette Ministerium har Vren af at have opfundet. Der har været Tilfælde, hvor Ministeriet forelægger Forslag uden at det har været Hensigten enten at faae dem vedtagne eller forkastede. Man ser jo af og til Ministeriet forelægge Forslag for det ene eller det andet Thing, særlig for det andet Thing, hvor det ikke er Meningen, at de enten skulle forkastes eller vedtages, men hvor Ministeriet ønsker, at Thinget skal tage disse Forslag i Gjemme, Forvaring, Depositum, at det skal, som man med et populært Udtryk har kaldt det, „sidde paa dem“. Jeg

har tænkt mig, at dette ogsaa kunde være en Mulighed, som havde forebavet Ministeriet ved Forelæggelsen af denne Sag. Det er jo dog egentlig ikke utænkeligt, at Ministeriet omstøder kunde komme til at sige til sig selv: Det gaar jo dog ikke an i Længden, naar vi have en Forfatning, og vi ifølge denne Forfatning have en Rigsdag, saa at blive ved Nar ud og Nar ind at give Mæsker af Landets Penge ud, uden at Folke-repræsentationen har givet sit Samtykke. Der maa en Gang komme en Ende paa det, kan jeg tænke mig, den høitærede Minister siger, og saa kunde jeg ogsaa forstaa, om han var i Forlegenhed med at vise, at naar man først er inde paa en saadan Vej, som denne Minister nu er inde paa, er det ikke saa let, og navnlig kan jeg tænke mig, at det for den høitærede Krigsminister vil være noget vanskeligt pludselig at gjøre den nødvendige Svingning ind paa en mere regelmæssig Bane. Jeg kan tænke mig, at Krigsministeren vil sige til os: Skyggen af de Misgjerninger — nei, det vil den høitærede Krigsminister ikke sige — af de mindre gode Gjerninger, jeg har udført paa dette Omraade, forfølge og drive mig fremad, og mine Venner, Selvbestatterne, give mig stadig paa Nakken, de lade mig ingen Ro, men drive mig fremad, der er ingen anden Hjælp og Redning end at gaa til Folkethinget. Naar det saa er Krigsministerens Mening at gaa til Folkethinget for at bede om den Understøttelse, som han ikke kan faae andre Steder, for at blive sig selv og sine Plageaander kvit, og for endelig at faae en Ende paa dette Fæstningsvæsen, saa var den simpleste og mildeste Maade, hvorpaa det kunde ske, den, at vi tog Befæstningerne fra ham, befriede ham for dem, og gjemte dem her i Folkethinget til bedre Tider. Hvis det har været den høitærede Krigsministers Tanke ved Forelæggelsen her, synes jeg, at vi bør støtte den meget ærede Krigsminister; almindelig Mennektæjærlighed taler for, at man i saadan Nød kommer sine Medmennesker til Hjælp, og jeg skal for mit Vedkommende gjerne række den høitærede Krigsminister Haanden til at slippe ud af det — jeg tvivler ikke om — meget ubehagelige Dilemma, hvori han nu er jullet mellem sin Fortid, sine Venner, sin Fremtid og Forfatningen. Men hvad enten det One eller det Andet er Tilfældet, hvad enten Befæstningsloven er forelagt her for saa hurtigt som muligt at faae den forkastet — hvad jeg ikke billiger — eller om det er Meningen at forelægge den for at blive af med Fæstningerne, saa mener jeg, at vi i alle Til-